

fulgt hele den Bevægelse i Ryslinge Valgmenighed, lige fra dens Stiftelse, som jeg tog Del i, og til disse Dage.

Det, som er i Vejen derovre, er jo det, at den nuværende Præst ikke fortsætter det Grundlag, hvorpaa Valgmenigheden blev bygget. Den Tro, som Birke-dal og hans Efterfølger Povlsen forkyndte og døbte paa, er det, som den nuværende Præst er kommet i Tvivl om, ja, ikke blot i Tvivl om, men forkaster en hel Del af i Henseende til de vigtigste Spørgsmaal. Det er ikke ubekendt, at naar Rørdam vil begynde en Daab med dette: „saa vil vi, som enhver kan, forsvare det for sin Samvittighed“, gøre det og det — saa er det ikke, fordi han ydmygt og beskedent indtager et Standpunkt for at berolige sin Samvittighed. Nej, det er for at dække over, at han ikke tror paa det Indhold, som Daabsordet lyder paa. Det har han jo vedkendt sig. Han betragter det som Billedtale, men Virkelighed er det ikke. For ham er Daabsordene ikke Ord, som staar til Troende, men Ord, der er billedlige, og som saadanne kan have deres Betydning.

Hvad skal de Børn, der er døbt paa en saadan Tro og Trosbekendelse, sige, naar de vokser til, med Hensyn til, om de er døbt rigtigt eller ikke døbt? Den paa-gældende Præst betragter jo ikke Daabs-pagten som en Pagt mellem Gud og Mennesker, han betragter ikke Daabshandlingen som et Møde mellem Gud og Barnet. Han vil derfor undlade Tilspørgelsen ved Daaben. Og det er klart, at naar man ikke tror paa Undere, saa tror man ikke paa, at Jesus af Nazareth er andet end Josefs og Marias Søn. Han bekender jo, at han kun tror paa, at Jesus er Guds Søn i samme Forhold, som ethvert kristent Menneske mener at kunne have Lov til at kalde sig et Guds Barn. Han tror ikke paa en opstanden Frelser. For ham er Frelseren Jesus en død Frelser, han ligger begravet og er ikke staaet op af Graven.

Men naar man har saadanne Synspunkter, har man rokket ved Grundstenen i Kristendommen. Saa er Kristendommen kun en Saga, et Sagn, saa er Kristendommen kun et Bedrageri, ikke en Virkelighed. Men hvorledes skal de Børn, som er døbt paa den Maade, stille sig i Forhold baade til Liv og Død? Det kan let ske, at adskillige,

som er døbt paa den Maade, vil føle Trang til at lade sig døbe om; og jeg tror ikke, at nogen Præst turde nægte et saadant Menneske at blive døbt om, hvis de kom i Tvivl om Ægtheden af denne Daab.

Det ærede Medlem Hr. Povlsen bad mig læse et Skrift af Forstander Monrad i Ryslinge. Dette Skrift er 13 Aar gammelt, og jeg har længe været bekendt med det; det ærede Medlem behøver ikke at lade, som om det er en Nyhed, han henviser mig til. Deri vil han jo se Bevis for, at jeg er i Overensstemmelse med det grundtvigske Stade. Det ærede Medlem siger: „hør!“ Ja, det er mærkværdigt, saa mange Grundtvigianere der dukker op altid, naar der rejses Tvivl indenfor Kirken. Naar der er Tale om kirkelig Udvikling, kirkelig Frihed, er der saa forfærdelig mange Grundtvigianere, men naar der er Tale om at staa fast og slutte Kredens om Grundtvigs Syn paa Daaben og Daabens Værdi, slutte sig om Daabens Ord som om et Ord af Gud til Menneskene, saa er de mere lunkne og mere tavse.

Jeg har naturligvis gjort mig bekendt med dette lille Skrift, og det viser jo kun, at Grundtvig var en Mand, der ikke stod fast ved sine Principper. Han har, efter hvad Monrad fremstiller, hvilket er rigtigt, indtaget ikke mindre end tre forskellige Standpunkter med Hensyn til de kirkelige Krav. Først betragter han Statskirken som et Trossamfund, og derpaa rejser han den stærke Kirkekamp, som han rejste i sin „Kirkens Genmæle“ og i den Kamp, han kommer til at føre med Professor Clausen, der den Gang var Præsternes Lærer, og hvor Grundtvig forlangte, at den Mand skulde enten gøre Afbigt for sine Udtalelser eller nedlægge sit Embede. Dette Standpunkt forlader han senere, og saa gik han over til at mene, at man kunde danne en Slags Frikirke indenfor Folkekirken. Og senere gik han jo til at kræve Præstefrihed og Ritualfrihed. Men det ærede Medlem ved meget vel, at Grundtvigs Venner aldrig har været enige med ham i dette sidste Standpunkt. Jeg har heller aldrig været enig i dette Standpunkt og er det heller ikke endnu.

Jeg hører nu, at det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen har haft samme Opfattelse, som jeg har, om disse kirkelige Spørgsmaal, men at han har forandret sit Standpunkt.